

הרבי מה"מ כותב לאריאל שרון:

"כבודו היה מאלו שהנחילו הנצחון לעמנו בני ישראל"

אריאל שרון אצל הרבי, בחלוקת הדולרים ביום ראשון, ערב ראש חודש סיון תשמ"ט

לאחר תקופה ממושכת מונה אריק שרון למפקד חטיבת 'גולני'. פעולות התגמול הובילו בסופו של המהלך לימבצע סיני. שרון עמד אז בראש הצנחנים ופיקד על הצניחה הראשונה שהייתה בתולדות ישראל.

עם הזמן פרש שרון מחי"ר והפך לראש המטה של גייסות השריון ואחר כך לראש

יצאו אל מעבר לגבול, פוצצה בתים ופגעה במסתננים. שמע היחידה עבר מפה לאוזן, וגרמה ליהודים גאווה ולמחבלים תחושת אימה.

אגדות רבות נקשרו ביחידה המיתולוגית הזאת, והאדירו את שמה. היא העלתה את המוראל וחיזקה את התמיכה בפתרון צבאי.

אריק שרון, תמיד איש במרכז העניינים. מותיר אחריו שובל ארוך של מעריצים מושבעים וגם אויבים, לעתים בנפש. אבל לא ניתן לומר שהוא מותיר את האנשים שסביבותיו אדישים. ספק אם היה בתולדות מדינת ישראל איש שהנוכחות הדומיננטית שלו לא הותירה אפשרות שלא לקבוע עמדה רווית רגש – הערצה או זעם – כלפי האיש הזה.

הוא נולד בכפר מלל כאריאל שיינרמן. ילדותו היתה כשל מושבניק הגדל על ערכי החקלאות והמפא"יניקיות. המשפחה גרה בצריף רעוע; השמש הכתה על גג הצריף בחום הקיץ, ובחורף הגשם חדר מבעד לרווחים שבין לוחות הצריף.

הוא היה אמור להמשיך ללמוד חקלאות ברחובות. אביו האגרונום די חפץ בכך, אולם אז פרצה מלחמת תש"ח ושיבשה הכל, אריק הצטרף לגדוד 32 של אלכסנדורי.

באותם ימים של שנות החמישים החלה בעיית הפדאיון להטריד את הארץ. מעבר לגבול היו מגיחים מחבלים, פושטים על ישובים ורוצחים יהודים. הצבא חיפש פתרונות, ואריק שרון החל לצאת עם כוחות צבאיים קטנים לביתם של הפורעים ועשה בהם שמות. כך החלה האגדה הגדולה של "יחידה 101". זו היתה יחידה סודית שחייליה

לאחר עשרים-ושמונה שנים של שירות צבאי מהולל ועשרים-וחמש שנה בפוליטיקה הישראלית, עומד השבוע מר אריאל שרון להבחר לראשות הממשלה (לפי סבירות הסקרים נכון לשעת ירידת השורות לדפוס ביום שני בלילה) ● טרגדיה אישית כואבת במשפחתו של שרון הביאה לקשרים חמים עם הרבי מה"מ – קשרים שנמשכו עשרות שנים במהלכן קיבל שרון מכתבים רבים, התקבל ליחידויות אצל הרבי, ואף זכה לנס שמיימי שהציל את חייו ● בכתבה הבאה ננסה לשרטט את מהלך חייו הציבוריים של מר שרון כפי שהם שזורים בקשרים עם הרבי ועם חסידי חב"ד בארה"ק, יחד עם פרסומים ראשונים של מכתבי הרבי אליו ● מיוחד ל"בית משיח"

מאת: מנחם זיגלבוים

לקחתי אותו על הידיים ורצתי. עמדתי וחיכיתי לטרמפ כי בדיוק לא היתה המכונית שלי. עמדתי וראיתי אותו גוסס לי בין הידים. הגענו למרפאה ומשם נסענו ליתל השומר.

"זה מסוג הדברים שאדם חושב שהוא לא מתגבר אליהם; שאי אפשר לקום אחריהם; לרגע היה יכול להיראות כאילו כל עולמך חרב עליך. גם אני חשבתי אז ככה. כל הדברים האלה היו דברים מאד מאד קשים. בהתחלה זה בא אליך אלף פעמים ברגע. הכאב מכה בכך כל הזמן, השאלות, למה עשית ככה, ומה הייתי צריך לעשות. זה לא נעלם אף פעם, הכאב קיים ואתה נושא אותו באיזושהי צורה על גבך לאורך כל הדרך. אבל אנשים נבחנים, אם הם מסוגלים לעמוד במבחנים הכי קשים ולהמשיך לעשות את הדברים, לי היה את הכח הזה."

כשהרב גזבורג שמע על הטרגדיה שפקדה את שרון, החליט לנסוע אליו לניחום אבלים. מספר הרב גזבורג:

"כשהגעתי לביתו של אריק בשעת ערב מוקדמת, ישבו שם כל אלופי צה"ל, כולל הרמטכ"ל יצחק רבין. התיישבתי שם, וכעבור כמה דקות אריק נכנס לחדר. ברגע שאריק הבחין בי, הוא קרא אותי לחדר צדדי, ושאל מה אני, כאדם דתי, אומר על הטרגדיה שפקדה אותו.

צלמי העיתונות שליוו את שרון הנציחו את המאורע, ומראה שרון המניח תפילין כיהודי גאה עשה רושם גדול על הנוכחים. אחד הנוכחים שהתרשם מאוד מהמחזה, היה הרב חיים גוטניק מאוסטרליה, שעשה באותם ימים בביקור בארץ הקודש. זמן קצר אחר-כך שהה הרב גוטניק בחצרות קודשנו, ובהיותו ביחידות אצל הרבי, סיפר על כך לרבי. בתגובה אמר לו הרבי: "נו, ומה היה אחר-כך?" הרב גוטניק העלה על הכתב את אותה יחידות, ובביקור הבא בכפר-חב"ד חילק לכמה מידידיו העתקים מתוכן היחידות. אחד ההעתקים הגיע לידי של הרב יצחק גזבורג, וזה הניחו על שולחן עבודתו כתזכורת ליצור קשר עם שרון בהקדם.

כמה שבועות אחר-כך, בשלהי שנת תשכ"ז, אירעה טרגדיה קשה בביתו של אריק שרון: אריק היה בביתו שבצהלה עם שני ילדיו, עומרי הקטן, וגור הגדול יותר. לפתע נשמעה יריה ולאחריה חבטה וקול זעקה. אריק אינו יכול לשכוח את הרגע הנורא, כשבנו גור גוסס בזרועותיו: "גור היה בן 11, הוא נכנס אלי לחדר, והדבר האחרון שהיה זה שהוא הצדיע לי. הוא אמר שהוא יוצא לשחק בחוץ, אני בדיוק דיברתי בטלפון, ולפתע שמעתי ירייה. יצאתי החוצה ומצאתי אותו שוכב, כולו שותת דם עם פצע נורא מעל העין.

פיקוד ההדרכה. במלחמת ששת הימים נקשר שמו לקרב מיתולוגי אחר, קרב אבו עגילה. זה היה למעשה הקרב שהכריע את המלחמה במרכז סיני והותיר את הדרך לתעלת סואץ פתוחה.

זה לא היה קרב פשוט. היתה שם אוגדה מצרית שמנתה 90 טנקים רוסיים משוכללים לעומת הכוחות הדלים יחסית שהיו לשריון הישראלי בפיקוד שרון. הצנחנים ניסו לצנוח לידם, אך התגלו בטרם עת ונורתה לעברם אש כבדה. הם היו מוכרחים לסגת. בעקבות זאת החליט שרון לצאת בקרב משולב שבמהלכו לראשונה בתולדות צה"ל פעלו במקביל כוחות צנחנים שתקפו מן העורף, חיל רגלים ושריון. זה היה קרב קשוח אך מתוחכם, וכעבור שעות ספורות נפל מתחם סיני בידי צה"ל. הקרב הזה והדרך בה נוהל, נלמדים עד היום במכללות צבאיות בעולם כולו.

ה היה בשנת תשכ"ז, תקופה קצרה לאחר מלחמת ששת הימים. קבוצת חסידי חב"ד מירושלים הקימו ברחבת הכותל דוכן מיוחד, והניחו תפילין לרבבות יהודים שהגיעו למקום בלב מלא רגש יהודי חם לכל דבר שבקדושה. אחד מאותם רבבות היה אריק שרון.

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים.

אשר בהתבוננות ראשונה תמוה הקישור שבין שני העניינים. אלא שכאמור בזה הוא העיקר הנחמה בתוכנה הפנימי, אשר כמו שאבלות ציון וירושלים הרי משותפת היא לכל בני ובנות ישראל בכל מקום שהם, אף כי נרגש הדבר יותר אצל היושב בירושלים וראה כותל המערבי ובית מקדשנו בחורבנו מאלו הנמצאים ברחוק מקום, אבל גם אצלם גדול הכאב והצער. וכן הוא גם באבל היחיד והמשפחה, אשר מהנחמה בזה היא שכל העם משתתף בצער, שהרי בסגנון חכמינו ז"ל כל בני ישראל הם קומה אחת שלימה.

ועוד נקודה ועיקר, נחמה בכפלים, אשר כמו שבדאי ובודאי יבנה השם חרבות ציון וירושלים ויקבץ נדחי ישראל מכל קצוי תבל על ידי משיח צדקנו ויביאם ברנה לראות בשמחתה של ציון וירושלים, כך הוא ללא כל ספק בנוגע לאבל היחיד, אשר יקיים ה' דברו והקיצו ורננו שוכני עפר, ותגדל השמחה, שמחה אמיתית, בהפגשם כולם יחד בעת תחיית המתים.

ובזה עוד נקודה שלישית, אשר כמו שבנוגע לציון וירושלים שלטה יד הרומים, וקודם לכן יד הבבלים, רק בבית המקדש הבנוי מעצים ואבנים כסף וזהב, אבל בית המקדש הפנימי שבלב כל אחד ואחד של ישראל אין יד האומות יכולה לשלוט בו ונצחי הוא, כך הוא גם בנוגע לאבל היחיד, אשר יד המות שולטת אך ורק בהגוף ועניניו, אבל הנשמה נצחית היא רק שעלתה לעולם האמת. שלכן כל פעולה טובה המכוונת על פי רצונו של נותן החיים, הוא השם יתברך, מוסיפה בתענוג הנשמה ובזכותה וטובתה.

ויהי רצון אשר מאכן ולהבא לא ידעו הוא ובני ביתו ש' מכל צער וכאב, ובפעולותיו בהגנה על ארץ הקודש, אשר עיני ה' אלקיך בה מראשית שנה ועד אחרית שנה, וכן גם בחייו הפרטיים – בשמירת הנחת תפלין ומצוה גוררת מצוה ועוד מצוה – ימצא ניחומים.

בכבוד ובברכה

מ. שניאורסאהן

המכתב לא נשלח ישירות לאריק שרון, אלא עבר דרך הרב גנזבורג, שקיבל ממזכירות הרבי מכתב בזה הלשון: "במענה למכתבו – מוסגר בזה מכתב כ"ק אדמו"ר שליט"א למר אריאל (המכונה אריק) שרון ש'י. וכיוון שלא ידוע כאן בפרטיות מהותו של זה שאליו נכתב

אחריו כל השנים וידע את אשר נעשה עמו, שלח מכתב ניחומים. זה היה המכתב הראשון, ולמעשה הקשר האישי הראשון שנוצר בין הרבי לאלוף אריאל שרון (אגרות קודש חלק כה, עמ"ב).

בי"ה, י"ג תשרי, ה'תשכ"ח
ברוקלין, נ"י.

מר אריאל ש'י שרון

שלום וברכה:

נצטערתי רבות לראות בעתון ע"ד האבדה הגדולה בהלקח ממנו בנו הרך ע"ה. ואין אתנו יודע עד מה מדרכי הבורא, אשר דוקא בעת המלחמה ובעת סכנה ניצול, ואדרבה כ' היה מאלו שהנחילו הנצחון לעמנו בני ישראל נגד שונאינו, רבים ביד מעטים וכולי, והנה דוקא בבית ובעת מנוחה ארע אסון כזה. אבל מצד שני אין כל פלא שאין נברא מבין דרכי הבורא, כיון שאינו בערך כלל. והרי אין מתפלאים שאין ילד קטן מבין להליכות והנהגות חכם גדול זקן ובא בשנים, אף שההבדל ביניהם הוא רק יחסי.

פשוט שלא בא הכתוב לעיל למעט ערך הכאב והצער וכולי. ואביע גם אני השתתפותי אף כי מרחוק במקום.

לכאורה הריחוק הוא לא רק במקום כי אם ועוד יותר על ידי אי-ההיכרות האישית, ולא עוד אלא אפילו העדר הידיעה עד לששת הימים כמו שהם מפורסמים עתה, שאז נודע לתהילה שם מר כמפקד ומגין על ארצנו הקדושה ותושבי' ובעל תכונות נפש אצילות, והשם יתברך האיר פניו אליו והנחילו הצלחה בפעולותיו ועד לנצחון לא ישוער.

אבל על פי יסוד מוסד בחיי עמנו בני ישראל במשך כל הדורות, אשר כל ישראל חברים, הרי הפירסום אליו זכה מר גילה מה שהי' במציאות גם לפני זה, כוונתי להחברות של כל בני ישראל, כולל יהודי הדר בארץ הקודש ויהודי הדר בחו"ל, שזה שהמריצני לבוא בשורותי האמורות למר וביתו.

עוד נקודה שהביאתני לכתוב לו מכתב זה היא ההתעוררות הרבה אשר כבודו גרם לכמה וכמה מאחינו בניי על ידי הנחת התפלין ליד כותל המערבי, שגם זה זכה לפירסום ומצא הד רחב והכי חיובי בשכבות שונות של העם ובמקומות קרובים וגם רחוקים.

נקודת נחמה אפילו באסון גדול כהאמור, ועוד יותר מנקודה, מתבטאת בנוסח המסורת והמקודש על ידי עשירות דורות של תורה ומסורה של עמנו –

"אמרתי לו: ראה, אני יהודי פשוט, ואין לי מה לומר לך. מה שאני יכול להציע לך – תכתוב את הכל לרבי מליובאוויטש, והוא יוכל לענות לך את התשובות הנכונות.

"עד אז לא הייתה לאריק הכרות עם הרבי, והוא לא הבין מה פתאום שהוא יכתוב לרבי, אולם לאחר שהסברתי לו שהרבי הוא מנהיג של כל עם ישראל הכואב את כאבו הפרטי של כל יהודי, הוא הסכים לכתוב מכתב לרבי במהלך הלילה, וסיכמנו שאבוא למחרת בבוקר לקחת את המכתב ולשולחו לרבי."

למחרת ביקר הרב גנזבורג, יחד עם משלחת של עסקנים חב"דיים נוספים, בביתו של שרון, ולקח ממנו את המכתב על-מנת לשולחו לרבי. על ביקור זה דיווח הרב גנזבורג לידידו הרב ישראל לייבוב שעשה אותם ימים בביקור בחצרות קודשנו:

"כעת הנני בא לעצם הנדון שלשמו הנני שולח דחוף. בודאי זוכר אתה שביחידות של הרב גוטניק דובר אודות אריק שרון – מפקד מהולל – בערב ראש השנה שיחק בנו בביתו עם רובה ציד ונפלט כדור והוא נהרג במקום, הטרנדיה גדולה ועוד יותר שאשתו הראשונה נהרגה לפני כמה שנים בתאונת דרכים. מכיון שכך עלה בדעתי שכדאי שנבקר ונלחמו מטעם כפר חב"ד.

"אומר ועושה, ואמש בקרנו בצהלה חפר, מיינדצ'יק, ז. לוי, פלס, מייזליש ואני. פגשנו בית מלא מפקדים גבוהים בין אלו: מרדכי הוד, האלוף א. יפה, מאיר ארצי, חיים בר לב וכמה חברי כנסת. תחילה התפללנו מעריב והנ"ל אמר קדיש, אח"כ הפנה אלינו תשומת לב מיוחדת ובלע כל מילה שנאמרה ע"י חפר, און מען האָט גיזעהן אַז ער קלעפט זיך, חמימות רבה. ושוב מסביר לנו שהדור הזה הוא דור היראקציה, אך בנו גור היה ממש נשמה חסידית. השארנו לו טלית ותפילין וסדור קטן. ביציאה ליוה אותנו בן ביתו זאב עמית (איש נהלל המקורב אליו ביותר) בכל אופן דיבר אתנו שעה ארוכה ואמר שאריק ביקש ללוות אותנו ולמסור את רגשותיו, ואשר מליל אמש – אחרי שהודעתי שאנו באים לבקר – ציפה לרגע שנבוא. אין לי עט לתאר לך את שפיכת הלב און אַז מען וויל עפעס. סיפרנו לו שכי"ק דיבר אודותיו ביחידות, ואמר שעל יד הכותל הייתה לו התרגשות מיוחדת. לבסוף ביקש שנפנה אל כ"ק אד"ש שיכתוב אליו על כל פנים כמה מילות עדוד (האסון פגע עד עומק לבבו). אנא ידבר עם הרב חודוקוב בנדון ויפה שעת אחת קודם."

ואכן, מנהיג ישראל, הרבי מה"מ, שעקב

אריאל שרון בהתוועדות עם תמימים ואנ"ש ב-770, לאחר צאתו מהיחידות אצל כ"ק אדמו"ר שליט"א

למה נפלו שם שמונה חיילים. כאשר הסברתי לרבי שהיינו מוכרחים לעבור דרך ערוץ ואדי מסויים, והיה שם מארב של האויב – שאל אותי הרבי: ומדוע הייתם צריכים ללכת דרך הוואדי, הרי יכולתם לכבוש את העיר מכיוון אחר... והרבי צייר לי בידו את התוואי המדוייק בו היו צריכים לכבוש את קלקיליה, כאילו היו מול עיניו את המפות המדוייקות ביותר של האיזור!

"אחר-כך החל הרבי לשוחח איתי על כלי הנשק שבשימוש צה"ל. גם בנושא זה הוכיח הרבי התמצאות מפליאה שהדהימה אותי, ושאל מדוע צה"ל משתמש בנשק זה ולא בנשק אחר טוב יותר. הרבי הראה לי בקיאות כה מדהימה בהרכב הצבא הישראלי, כאילו שיש לו את המודיעין המדוייק ביותר שמספק לו דיווחים יומיים מעודכנים!", אמר שרון בהתפעלות לרב גנזבורג.

בידיעה שהתפרסמה ב"מעריב" ביום כ"ט סיון תשכ"ח, מספר הכתב על הפגישה בין הרבי לשרון:

"פגישה מאלפת ביותר היתה לאלוף שרון עם הרבי מליובאוויטש, ביום ה' שעבר.

נדברנו על המשך פגישה (דרך אגב, אמר אם נרצה יתן את המכתב לפרסום)".

הקשר של חסידי חב"ד עם אריאל שרון החל להתפתח. בתחילה עמד עמו בקשר ר' איצ'קה גנזבורג, שדיווח לרבי על כל התקדמות; לאחר מכן המשיך בכך ר' שלמה מיידנצ'יק העומד עמו בקשר הדוק גם בימים אלה.

באותה תקופה נשלח שרון מטעם הסוכנות לארצות הברית. כאשר הרב גנזבורג שמע על כך, הוא ניגש לשרון והציע לו להכנס ליחידות אצל הרבי.

בשובו מהביקור בארצות הברית, סיפר שרון לרב גנזבורג בהתרגשות מיוחדת על היחידות המרתקת לה זכה. "לפני שנכנסתי לרבי", אמר, "חשבתי שתהיה זאת פגישה עם רב חסידי שמתמחה רק בתחום התורני. הופתעתי לחלוטין כאשר הרבי החל לשוחח עמי על נושאי ביטחון בבקיאות שלא הייתה מביישת אף אלוף בצה"ל.

"אחד הנושאים שהועלו ביחידות, היה בקשר לכיבוש קלקיליה. הרבי שאל אותי

המכתב, ואל ביתם נשען אם למסור לו המכתב ואיך למסרו וכולי. ובכל אופן יודיעו בזה, ות"ח מראש".

הרב גנזבורג נסע שוב לביתו של שרון, יחד עם כמה מזקני החסידים, ומסר לו את מכתבו של הרבי, תוך כדי שהוא מסביר לו בהרחבה את תוכן דברי הרבי במכתב.

את המשך הקשר מתאר הרב גנזבורג במכתב שכתב לרבי בעשרה במר-חשון תשכ"ח: "את מכתב כ"ק לאריק שרון קיבלתי ביום השישי, אחרי ביקורנו אצלו בזמן הניחום המשיך שלמה מיידנצ'יק את הקשר עמו. בערב חג הסוכות הביא לו די מינים.

ביום ו' האחרון נסענו אליו עם ר' דב חן והבאנו לו לעקח ויי"ש, כן הניחו לו תפילין ובסיום נדברנו שיבוא לכפר חב"ד ביום השבת קודש או במוצאי שבת קודש ועל כן כאשר קבלתי את המכתב האמור הודעתי לו על כן נדברנו שאמסור זאת במוצאי שבת קודש, אך בגלל מחלת זוגתו הודיעו שלא יבוא לבקור אלא אנו ניסע לשם, וכן היה. עם שלמה מיידנצ'יק נסעתי למסור, קרא בעיון וכך שוחחנו משך שעה וחצי וכאשר עזבנו

יהודים צעירים היו נענים לאתגר הזה. "בהתייחסו לפתרונות שונים שהוצעו, המחייבים נסיגה מלאה או חלקית של ישראל, אמר הרבי מליובאוויטש, תכניות אלה עלולות לגרום החרפת המתיחות בעתיד. 'אלה הם פתרונות שבניגוד לדרך הטבעי' – אמר. לדעתו יושבת ישראל כיום בגבולות טבעיים.

"בצער הוסיף הרבי, כי כל דבר הנדון בממשלת ישראל נודע מיד לגויים. הוא פנה לאלוף שרון בשאלה: "מדוע הצבא לא מביע דעתו בתקיפות בענין הגבולות?" השיב לו שרון: "זה ענין פוליטי". הרבי פסק בהיניף יד של ביטול: "זה לא ענין פוליטי, זה ענין בטחוני. אני מאמין באמונה שלמה שאנו יכולים וחייבים לשבת בשטחים".

"בשעה שלוש בבוקר, גבר הגשם ונהפך לסופה. הרבי נפרד מהאלוף שרון ואילו תלמידי הישיבה ליוו את האלוף בריקודים וביקשו להציל מפיו: "מה אמר הרבי?"...

בראיון שהעניק שרון ל"כפר חב"ד" הוא משחזר את היחידות ומוסיף פרטים: "מאוד הופתעתי מהעובדה שרב דתי, רבי, מבין היטב בנושאים צבאיים. הרבי הסתכל בעיניו הקטנות האפורות החודרות לתוך עיני, והמבט שלו חימם אותי. זכור לי שביקשתי ממנו שיפעיל לחץ על ברית המועצות, זה היה בתקופה שברית-המועצות התחילה לשלוח לארה"ב שלוחים במטרה לקבל תמיכה כלכלית עבור רוסיה. חשבתי שצריך להיות מופעל על הסובייטים הרבה יותר לחץ. ידעתי שהרבי ואנשי חב"ד היו היחידים שאחרי המהפכה הקומוניסטית הצליחו לשמור על קשר עם יהדות רוסיה.

"הרבי אמר לי אז שהוא לא מקבל את הבקשה שלי. הוא אמר שלא יקח הרבה זמן ושערי ברית המועצות ייפתחו. הוא אמר שאנחנו צריכים להיות מאוד זהירים עם הרוסים. היה אז זמן קשה ברוסיה, תקופת שלטון ברז'נייב. והרבי אמר שצריכים להיזהר מאוד כי לעולם אין לדעת כיצד יגיבו הסובייטים. אני זוכר שבשעתו זה נשמע לי בלתי אפשרי, אבל מסתבר שבעולם הכל אפשרי, והרבי כדרכו, צפה למרחוק.

"אחד התחומים הכי חשובים שבהם הושפעת מהרבי, הוא דאגתו להפצת חינוך יהודי בעולם. למרות שאינני מגדיר עצמי יהודי דתי, אני יהודי, וזה הדבר הכי חשוב עבורי. הרבי הביע בפני את דאגתו הרבה לעם היהודי. עבורי, לתת לילדים חינוך יהודי זה דבר חשוב מאד מאד".

את אשר אירע לאחר אותה יחידות ניתן למצוא בכתבתו של ר.מ. רודניצקי שפורסמה

איך ידע הרבי להציל את שרון!?

בקשר לחטיפת המטוס בו היה אמור אריאל שרון לטוס ובזכות ששמע בקול הרבי, ניצל מחטיפה, מספר הרב יצחק גזבבורג:

כשחזר שרון מאחד מביקוריו בארצות הברית, הוא התקשר אליי והודיע שבהיותו ביחידות ביקשו הרבי למסור דרישת שלום לאנשי כפר חב"ד. אמרתי לו, שיבוא בערב לכפר חב"ד, ואני כבר אארגן התוועדות מיוחדת לכבודו.

מיד פירסמתי בכפר שהערב תתקיים התוועדות מיוחדת בבית הכנסת, לכבוד אריאל שרון שיגיע בשליחות הרבי למסור דרישת שלום לאנשי הכפר. באותו ערב היה בית הכנסת מלא וגדוש באנשי הכפר, ואריק סיפר על היחידות שלו אצל הרבי.

בין השאר הוא סיפר שבמהלך היחידות הוא היה מאוד לחוץ להספיק את הטיסה שנקבעה לאותו לילה, וכאשר הרבי שם לב לכך, אמר לו הרבי שלא כדאי למהר, ואם הוא יפסיד את הטיסה, הוא יכול לטוס בטיסה הבאה.

מכיוון שבליילה בו נערכה היחידות נחטף מטוס שהיה בדרכו לישראל – קישרתי בין הדברים, ולאחר שאריק סיים לדבר, פניתי אליו ואמרתי לו בצחוק: אריק, אומרים שהרבי הציל אותך מהחטיפה... הוא חיך, הקהל הגיב במחיאות כפיים סוערות, ואני הייתי מרוצה מההתעניינות שיצרתי בקהל...

למחרת, אני פותח את העיתון ורואה שמדווח שם על ההתוועדות בכפר-חב"ד, כולל הבדיחה המוצלחת שלי על הנס שעשה הרבי לאריק... נו, לאחר שזה התפרסם בעיתונות לא יכולתי כבר להוציא הכחשה, והנושא כולו היה לחלק מההיסטוריה...

רק כמה שנים אחר-כך נודע לי שהבדיחה שלי הייתה די רצינית: הרב יהושע קלינג ששימש 18 שנים כרבה של העיר ליאון בצרפת ולאחר מכן כרבה של ניס, סיפר בראיון שהעניק לכפר-חב"ד (גיליון 685) בזה הלשון:

"היחידות הראשונה שלי אצל הרבי התקיימה ימים אחדים לאחר החטיפה, ולא ידעתי שהרבי עצמו טרם שמע על הנס שאירע לשרון עקב בקשתו. כך או כך, ביחידות עצמה אזרתי אומץ ושאלתי את הרבי: אם הרבי ידע מראש שמטוס עתיד להיחטף למדינה ערבית ולסכן בכך חיי יהודים, מדוע הרבי לא התריע והזהיר את כל האנשים לבל יטוּסו באותה טיסה?"

השיב לי הרבי כי בשעה שאריאל שרון ישב אצלו ביחידות, לא ידע עדיין דבר על החטיפה העתידה להתרחש, אלא שבעת היחידות הבחין שארק שרון מציץ כל הזמן בשעונו. שאל אותו הרבי מדוע הוא מביט כל הזמן בשעונו, ושרון השיב לו שהוא ממחר למטוס כדי לשוב ארצה. השיב לו הרבי: וכי יש רק מטוס אחד? הישאר אצלי עוד פרק זמן וקח מטוס אחר – ובכך ניצל. וכאן המשיך הרבי בענווה המיוחדת לו: "הייתי שליחו של הקב"ה". והוסיף והסביר: "כשיהודי יושב אצלי ביחידות, כל כולי נתון בתוך אותו יהודי ואני מתקשר אליו. בשעה שאמרתי לשרון להישאר, ניבאתי ולא ידעתי מה ניבאתי. ביחידות אני אומר מה שאומרים לי מלמעלה לומר, למעשה, לא ידעתי מדוע כל כך ביקשתי משרון להישאר ולא לנסוע באותה טיסה".

"יהיה זה המשגה הגדולה ביותר שלנו" – אמר הרבי לאלוף שרון – "אם ניסוג מן הגבולות החדשים. חוסר הבטחון של ממשלת ישראל. חוסר האמונה בכוחנו רק הם העלולים להזמין עלינו לחצים. צריך להפסיק לנסות למצוא חן בעיני הגוים. זה לא עזר מעולם ולא יעזור לעולם. צריך שתיפסק ההססנות בישראל. חובה לעקור את הגלות מארץ ישראל.

"עוד הוסיף הרבי: "אילו הייתה הממשלה מחליטה ליישב את השטחים המשוחררים ומוציאה קול קורא ליהדות העולם להתיישב בשטחים אלה, בטוח אני כי חצי מיליון

הפגישה החלה ב-1 אחר חצות ונסתיימה ב-3 לפנות בוקר. הרבי הזמין אליו את האלוף שרון לישיבה שלו ובהגיע המונית בה נסע האלוף בלילה הגשום למקום, הקיפו את המונית עשרות אברכים. תחילה חשש הנהג ששודדים תוקפים את מוניתו... עד מהרה נרגע, בראותו שזוהי קבלת פנים. הרבי מליובאוויטש גילה בקיאות בלתי רגילה בנעשה בישראל בתחום הצבאי, הבטחוני והפוליטי וכן במגעיה הבינלאומיים. בייחוד בכל הקשור לתפקידו בווינגטון. כן גילה הרבי בקיאות בפרטי פרטיהם של הקרבות שהתחוללו במלחמת ששת הימים.

האלוף שרון (משמאל) בבר-מצוה לילדי הגיבורים שנערכה בכפר-חב"ד

שלום וברכה!

הנני מאשר בתודה קבלת מכתבו מכ"ד אב, שהגיע באיחור קצת, ואתו הסליחה על איחור המענה.

לתוכן מכתבו, כפי שדברנו כאן – תמים דיעה אני עמו בנוגע לשטחים המשוחררים וכו' וכו', וכפי שעמדנו על הענין בארוכה, אבל, לצערי, אינני מסכים עמו אשר ההזזה בתגובת הציבור בארצנו הק' תשפיע לשנות העמדה של החוגים הקובעים בזה. וכפי הידיעות שלי – ממקורים שעד עתה היו נאמנים – אין כל שנוי בנוגע לפועל בדעת החוגים האמורים, והלואי ותפעול ההזזה בדעת הציבור לשנות, על כל פנים העמדה הבלתי רשמית אבל המתגשמת בפועל בשמירת צביונה הערבי של ירושלים העתיקה (בהסכרה שצריך לשמור על הסטאטוס קווא, כפי שהי' ציורו של חלק זה של העיר בעת כיבושה בשנה העברה, שהרי זהו נגד "הצדק והישר" וכו' לנצל את הכיבוש לכפות משהו על התושבים שנמצאו בה בעת הכיבוש). ומובנות התוצאות מעמדה זו בהנוגע לפועל ועד למעשה יום-יום, ובפרט שלדעתם יוצאים ידי חובת הצבור היהודי על ידי שיושבו גם מאחינו בני ישראל בסביבות חלק העיר האמור.

מובן שכותב אני זה למר באופן בלי רשמי ובאופן אישי, כי אין זה מענייני לדבר בגנותם של בני ישראל, ובפרט כאלו אשר בידם לפעול גדולות ונצורות בענינים האמורים לעיל ואין עושים זה מטעמים שונים ומשונים, ואדרבה.

הוויכוח שנמצא היום בשיאו החל אז בין מפלגות הימין והשמאל. השאלה העיקרית שעלתה על הפרק היתה בענין יישובם של השטחים ביישובים יהודים, וזאת כדי למנוע מצב שיוכלו למסור את השטחים לידי אויבי ישראל היל"ית.

באותם ימים שהה שרון אצל הרבי ביחידות, אחת מיני רבות, ובין השאר דובר גם על כך. בראיון שהעניק שרון ("כפר חב"ד" 935) הוא מספר על הנושא הזה שעלה באחת היחידויות: "הרבי דיבר אתי גם על המצב בירושלים, ביהודה ושומרון ואפילו על נחלת חב"ד בחברון. ביקשתי מהרבי שישלח חסידים שלו להתיישב שם. אבל הרבי וחב"ד בכלל, לא אהבו להתערב בנושאים שיוצרים מתיחות ומריבה בין יהודים. וחוץ מזה הרבי כתב לי אז משפט מעניין: "והיה כי תקרה קטטה בין נער יהודי ונער ערבי, לצד מי תהיה הממשלה?" וצריך לזכור שמדובר לא במצב של היום, אלא לפני כשלושים שנה, מיד לאחר מלחמת ששת הימים. אף אחד אפילו לא חשב אז שנגיע אי-פעם למצב כזה, אבל הרבי צפה זאת".

הרבי שלח לשרון מכתב ארוך בנושא זה, מנומק ומפורט שנגע בהעירות רבה בהיבטים הבטחוניים, המדיניים והפוליטיים. מדהים להיווכח שכל מילה מהמכתב אקטואלית כאילו נכתבה רק אתמול:

בי"ה, י"ב אלול, ה'תשכ"ח
ברוקלין, נ.י.

לכבוד מר אריאל ש"י אלון שרון

בעיתון "שערים" בתאריך 29.8.68 תחת הכותרת "האדמו"ר והאלוף":

"זה עתה חזר האלוף שרון ארצה והדבר הראשון שעשה, היה ביקורו בכפר-חב"ד, שם בא למסור דרישת שלום מהאדמו"ר מליובאוויטש שליט"א..."

"כאשר היה האלוף אריאל (אריק) שרון בניו-יורק, נפגש שם עם האדמו"ר. אמנם כדי לקבל "יחידות" עם הרבי צריך להמתין זמן רב מאוד, באשר הרבי עסוק מאד ובקושי ישן הוא 3 שעות ביממה, מרוב האנשים המבקשים וכמהים להתקבל אצלו, אולם הוא נתן עדיפות לאלוף וקיבלו מחוץ לתור. מספרים, שהיה לו הרבה לשוחח עם האלוף והם נשארו יחדיו עד שעה מאוחרת לפנות בוקר ואז נפרדו שניהם בידידות רבה ומתוך רגש עז.

"בעת שהאלוף שרון היה בכפר חב"ד ומסר לחסידי האדמו"ר מליובאוויטש את דרישת השלום שלו, הוסיף וסיפר דבר מעניין. לפני שנפרד מן הרבי, סיפר, פנה זה אליו וביקשו כי לא יסע באותו המטוס שהוזמן שם מקום עבורו, אלא יקדים ויחזור לישראל לפני המועד שנקבע ובמטוס אחר. האלוף לא הבין את האדמו"ר, אולם הוא לא חפץ לסרב לו וכך הבטיחו כי יקדים לחזור ארצה ויסע.

"ימים מספר לאחר שהגיע ארצה בשלום, נחטף אותו מטוס, ששם הוזמן בשבילו מקום בראשונה, והוסע בכח לאלג'יר, כשנוסעיו היהודים שבויים. הנוסעים הגויים, שלהם הותר לחזור, וכן הנשים ששוחררו, סיפרו כי השודדים הערביים שהשתלטו על המטוס, חיפשו "מישהו חשוב" ומאד חרה להם שהחמיצוהו. מסתבר, כי כל עצם חטיפת המטוס ונוסעיו היתה, כנראה, תוצאה של תכנון קפדני ומחושב לחטוף את שנוא-נפשם של אויבי ישראל – האלוף אריאל (אריק) שרון, אשר בפעולותיו הצבאיות והבטחוניות היה כצנינים בעיניהם. נראה כי עצם שובו לישראל לא היתה ידועה להם והם קיוו למצאו במטוס החטוף.

"בעת שסיפר זאת לאנשי כפר חב"ד, נראה משתומם מאוד. גם לחסידי הכפר היה כל זה בבחינת חווייה, אם כי רגילים הם לשמוע ניסים ונפלאות מהרבי כהנה וכהנה" (ראה במסגרת שבעמוד הקודם, על מקורו של הסיפור, שפרטיו אף שונו בכתבה עיתונאית זו).

באותם ימים שלאחר מלחמת ששת הימים, החל הוויכוח הציבורי אודות ימה לעשות בשטחים שנכבשו במהלך המלחמה, קרי: יהודה, שומרון וחבל עזה.

מעשית שמישהו יפנה בקול קורא לעלי להתיישב בחברון אפילו אלו שלא ייענו בפועל ורק ענין של תעמולה בזה והבעת מהלך המחשבה, ועל אחת כמה וכמה אלו שיש סיכויים טובים שקול קורא שלהם יביא לעלי בפועל, ובמילא – להתנגשות עם העמדה האמורה ולחילוקי דיעות חריפים ולגזירות נגד העולים – שיתגלו בקהל, ולא רק בקהל היהודי כ"א גם אצל הגויים, שיראו שאלה הקובעים – מצמצמים את המתנחלים והעולים, ועוד יותר מצמצום וכו', וכדי בזיון ועידוד רוח שונאיהם של ישראל.

בכל זה כנ"ל אינני מתיאש, אלא שלא ההווה בדעת הצבור היהודי תפעול שנוי, כי אם השגיאות של הערבים והתומכים בהם, וכמו שהי' בעבר, ששגיאות כאלו הכריחו בשנה שעברה את רודפי השלום להסכים סוף סוף להגנה ובמילא למלחמת תנופה. והלואי שבעתיד יהי' זה באופן קל יותר ולא יגע חיו לא בנפש ולא בגוף ואפילו לא בממון של אחינו בני ישראל בכל מקום שהוא.

נפלא הדבר עד כמה התואר שניתן לבני ישראל בתורתנו, תורת חיים, "עם קשי עורף" לא רק שהוא עומד בתקפו עד היום הזה, כי אם – מנצלים אותו בדרך שהיא היפך התורה וענינים החיוניים של עם בני ישראל. ודוגמא מהשבועות הכי אחרונים, חטיפת המטוס של אל-על על ידי אנשי אלז'יר, שראו הכל ברור תגובתם אפילו של אלו שלכאורה צריכים היו להיות מידידי עם ישראל, ולמרות כל זה מכרזים ישר-כח לאומות העולם על הפתרון שנמצא "בנצחון המוסר שבוה" וכו'. ואפילו אם תמצא לומר שהי' הכרח להסכים על הסחיטה (בשביל הצלת הנפשות) וכו', הרי מי מכריח להכתיר את פלוני ופלוני כאיש מוסרי וכצדיק גמור וכמופת לרבים וכו'? אלא שאין להקשות על עם קשי עורף, כנ"ל. ועד כדי כך גדל ענין הקשי-עורף באמונה בחסד לאומים (למרות הודעת נביאנו וחזונו אשר חסד לאומים חטאת) שאפילו הפלישה הטשכית גייכ לא החלישה והזיזה אמונה טפלה זו. ואף שלכאורה אין ענין טשכ"י שייך לתוכן מכתב זה, אבל שייכות פנימית בזה – שהיא מראה על מצב הרוח של אחדים מהקובעים מהלך הענינים בארצנו הקי, מהלך המתבטא במעשים בפועל, מעשים מכאיבים ומצעררים וגם מדאיגים בנוגע לעתיד (הקרוב עכ"פ – עד שיסורו מעמדתם האמורה).

ומסיימים בדבר טוב – נתינת תודה על הפ"ש החמה שמסר מר בביקורו בכפר חב"ד, אשר כפי המכתבים והדיעות שקבלתי משם

סגן הרמטכ"ל (שני משמאל) חיים בר לב עם האלופים אריאל שרון (במרכז) והאלוף ישעיהו גביש, ביום השני למלחמת ששת הימים

תעמוד המשטרה הישראלית הצבאית הנמצאת במקום? ובפרט אם יבוא ראש העיר (שכמדומה היה לו חלק בפרעות והפוגרום בחברון ל"ע ול"ע) וירים קול רעש וצעקה על הפרובוקציות של בני ישראל וכו' וכו'.

זהו גייכ הטעם למה "ששאלתי" את מר בהיותו כאן, ע"ד הרקע והסיבה לאופן כיבוש ירושלים העתיקה בשנה שעברה שנפלו שם בקרב כמה וכמה מבחירי הצבא הישראלי, שלא לפי ערך הקרבנות בשאר החזיתות.

דרך אגב, ואולי אין זה אגב, עדיין חייב לי מר מענה על זה (כפי שדברנו בהיותו כאן, שיחקור ויענני) שהדיעות שקבלתי בזה – וכנ"ל ממקור שהי' נאמן עד עתה – וכפי שאמרת בשיחתנו למר, הי' בזה הוראה וציווי (מבלי עירעור) מלמעלה. והלואי שאתבדה אף שדבורי עם מר בזה היה בסגנון של שאלה ונתינת מקום לספק.

ועוד להוסיף, ששאלתי בזה לא היתה בתור סקרנות חיו בענין כאוב כייכ, כי אם להורות על מהלך המחשבה של אלו שנתנו הוראה האמורה, שכמה מהם קובעים גם עתה, ולצערנו ואולי גם לבשתנו לא חלה בזה כל הווה בהשקפתם, שהרי גם אז ידוע הי' שזה יגרום לקרבנות יותר. ומוזה מובן גם בנוגע להמצב בחברון ובירושלים וכו' עתה.

מובן גייכ שאינני מתיאש חיו משנוי במצב האמור, אבל עד אז – אין כל מקום ותועלת

מובן גם כן שאין כוונת מכתבי זה להאשים את מישהו, ומה תועלת בהאשמה זו, כי אם להביע צערי עכ"פ בכתב למר ולא להאשים לפי הבנתו תהי' תועלת להודיע להם מתוכן שורותי אלו.

באם כך הוא המצב בנוגע לירושלים עיר הקדש, על אחת כמה וכמה – עד כמה גרוע המצב בנוגע לחברון, שאך ורק ערבים יושבים בה ולא היתה מעולם מקום למקדש וכו' והישוב הערבי בה הוא מבוסס ומפותח ועל פי השמועות – גם מסודר, שכל זה מחזק עוד יותר את העמדה האמורה לעיל. – למרות האמור חזרו ודרשו ע"ד האפשריות בנוגע ליסוד ישיבה וכו' וקבלתי מענה ברור, אשר "מוטב ליי" להתענין ע"ד ישיבה בירושלים מאשר בחברון. מובן שבתוך המתנחלים (למרות עמדת החוגים האמורים לעיל) נמצאים כמה חב"דניקים (מהם בגלוי ומהם בסתר) ובודאי ידוע גם למר ע"ד מעמד כל המתנחלים ומצבם שם, שלא רחוק הוא ממצב אסירים וכו' וכו'. וההסברה גייכ, כנ"ל, מבוססת על "הצדק והישר". והבסיס המשותף לכל תופעות אלו הוא – מה יאמר העולם "הגדול" וכו' וכו'. וכפי שדברנו בעת ביקורו של מר כאן.

ולדוגמא, באם – "הי' לא תהיי" – הי' כסוסך בין נער ישראלי ונער ערבי בחברון, וכיון ששם רבו הנערים הערבים על בני ישראל אפשר שהי' לא תהי' יספוג הנער הישראלי מכות וכו", לצד מי, לפי דעת מר,

הפעם נסים ונפלאות שבמשך זמן הכי קצר לאחרי ביטול ההפסק והידוש ההגנה – שהדרך היחידה לזה היא התקפה – יפעילו כל הכוחות לא באופן חצי-חצי כפי שהי' עד עתה, כי אם הגנה אמיתית, ואז יש תקוה אשר תופסק האש באופן של קיימא ויבואו סוף סוף לידי שלום; ולא כפי המצב העכשווי אשר כאמור לעיל היא הדרך המובילה ישר לחידוש מלחמה ר"ל אלא שתנאים גרועים בהרבה ובהרבה מאשר התנאים ביום הפסק האש.

הארכתי בהכתוב בקשר מה שמר כותב אשר מה שכתבתי ע"ד התעלה וכולי כבר עבר זמנו, כי חוששני לומר שבעוד זמן לא ארוך יהי' ענין האמור עוד הפעם אקטואלי, והלואי שלא אהי' צודק בהערכתני זו ואתבדה, אף שלדעתי לפי מהלך הרוחות עתה בדרך הטבע אין זה נראה.

נעם לי להיוודע מידידנו מר .. שי' אשר השלום למשפחת מר והשלום לו, ויהי רצון אשר סוף סוף נתבשר על דבר שלום אמתי בארץ, שבוודאי אין הדרך לזה על ידי גילוי סימני חלישות ונכונות לפשרות וויתורים מרחיקי לכת, כפי הנוסח שמדברים עתה ועד שמתפרסם זה בכל העתונות; כי אם אדרבה, כפתגם הידוע, שבאם רוצים באמת בשלום צריכים להראות שמוכנים גם להיפך בכל התוקף ובתנאים טובים.

בכבוד ובברכה

ולבשורות טובות.

ג.ב. לא רציתי להזכיר זה בשיתנו עם מר בביקורו כאן, אבל לאידך איני רואה רשות שלא להזכיר על כל פנים עתה, אשר תקותי חזקה שמדייק מר בהנחת תפלין בכל יום חול, שבנידון שלו אין זה רק קיום מצוה פרטית על ידי איש פרטי כי אם גם ענין הנוגע לתועלת הרבים. ואף שידועות טרדותיו הרבות הקשורות במצב הבטחוני וכולי, הרי אדרבה הטרדות והמצב וכולי, טעם נוסף לדייק ככל הדרוש בקיום מצוה זו, תפלין של יד ותפלין של ראש. ואתו הסליחה על כתבי את האמור. המכתב ובו ההבנה האסטרטגית השפיע בצורה חזקה על שרון. בראיון הוא מספר על כך:

"הרבי טען בתוקף שקו בר לב יהיה טעות גדולה נוראה. מסתבר שלמרות שהדיון במטכ"ל היה סודי, הרבי השיג את המידע. הוא ידע הכל. הוא שלח לי מכתב שמתאר את האסון שעלול לקרות לעם ישראל בגלל קו בר לב. הוא כתב את זה כמה שנים לפני מלחמת יום כיפור, ותיאר מה יקרה – איזה נזק נורא,

אריק שרון בהקפות שניות בכפר-חב"ד

טבעי, הרי מתחזק ומתבצר המצב של צד השני מעבר לתעלת סואץ, אשר בודאי למרות כל המחאות באופן רשמי מנצל האויב כל יום להגברת הכח, הבאת נשק הכי יעיל וכולי, שהרי אין כל ספק אשר ארצות הברית לא תכנס למלחמה עם מועצת הברית בשביל זה. ובאשר לתביעה והצעה היתכן שלא עמדה בהבטחתה (שלכתחילה איש לא האמין שלא ינצלו הפסקת האש לביצור מעמדם ומצבם, וכדברי האלוף מר חיים שי' הרצוג גם בפומבי בראיון לעתון, ז"א שבא לידי הוכחה שאי אפשר כבר לרמות אפילו את הטפשים אם היו כאלה שהאמינו שלא ינצלו הפסקת האש, על אחת כמה וכמה שלא האמינו בזה חברי הממשלה בא"י או בארה"ב, או בבריה"מ וכולי, וכפי שהי' לפני שלש שנים, ולפני י"ד שנה, ולפני זה כמה פעמים) – ימשיכו יתרחבו הטענות ככל האפשר, ואחרי כן יחליטו סטאטוס קווא כפי שהוא בסוף הדין ודברים. שמוזה מובן שבכל המשא ומתן ע"ד תנאי שלום – לאחרי שהצד השני התבצר וכולי – הרי הצד הישראלי תהי' אז ידו על התחונה, כיון שהמצב הבטחוני השתנה מן הקצה אל הקצה מיום הפסק האש ליום סיום המשא ומתן ע"ד התביעות והתנאים וכולי.

וחוששני לומר – ואפשר אין זה חשש אלא אדרבה מעין תקוה – אשר כפי שהי' בתחילת מלחמת ששת הימים יעשה הצד השני צעד טפשי שיכריח לבטל הפסק האש, ויעשה ה' עוד

כפי שיתנו כאן, לדעתי מקומו של כבודו הוא בצה"ל ושם בעזר ה' מצליח ויצליח, וכמובן שזהו נוסף לתועלת הרבים, כוונתי לעם בני ישראל עם הקדש היושב בארץ ישראל ארץ הקדש, אשר ברכו ה' והצליחו להגן עליהם על ידי כשרונותיו יגיעתו ומרצו וכו'.

שלכן וכפי שדברתי עם מר בהיותו כאן, בודאי ובודאי שעליו להמשיך במשרתו ובתפקידו הכי אחראי. ותקותי חזקה אשר באם אפילו נמצא מישוה שיחסיו עם מר צריכים שיפור ותיקון מאיזה סיבות שתהיינה, סוף סוף גם זה יודה על הרציניות של מר, רגש האחריות שלו והתמסרותו לתפקידו ועד שחי בו.

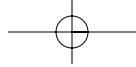
על פי האמור מובנת דעתי גם כן שאין כל סברה ח"ו שיפרוש מר לענין אחר, ועל אחת כמה וכמה לא בוירה הפוליטית, כולל משרת שר וכיוצא בזה, שאין זה תפקידו ולא בזה ינצל הכשרון והידע שלו, ואדרבה ואדרבה.

בהמשך לזה הלואי שגם מר .. שי' .. לא הי' פורש מהצבא, ואף שעל פי השמועה גרמו לו עלבון ולא קיימו הבטחה וכולי וכולי, הרי אין טעם להסברה אשר כיון שמישהו עשה עולה נגדו לכן יזיק את עצמו. והרי פרישתו מהצבא גרמה היוק לעצמו נוסף על החסרון שכנראה נגרם להצבא על ידי אי-ניצול ידיעותיו וכשרונותיו. הדברים אמורים אפילו באם הי' נשאר בממשלה, ועל אחת כמה וכמה כפי שהתפתחו הענינים לאחרי זה.

אין עניני להתערב בסדרי הצבא וכיו"ב, אבל בכלל מזור הדבר אשר באם ירצה חייל פשוט, שהשקיעו בו חינוך צבאי של חדשים אחדים, לעזוב את הצבא, הרי זה נחשב ובצדק לפשע חמור: דוקא אלוף וכיו"ב שהשקיעו בו חינוך בדרגה הכי גבוה' ומרץ וכסף וכו', אם הוא רוצה לעזוב הצבא הרי מניחים זה לשיקולו הפרטי, אפילו באם אומר בפירוש שטעמיו הם פרטיים, ואפילו כשברור שעל ידי זה יפסיד הצבא ובמילא גם המצב הבטחוני בכלל!

האמור הוא בתור מאמר המוסגר. אבל בנוגע למר, ככתוב לעיל, אין לי כל ספק וספק ספיקא שתפקידו והצלחתו הוא דוקא בצבא ובפרט עתה שנמצא בדרג גבוה וחיוני בנוגע למצב בכל הארץ, ובמה נחשב באם קשור זה באיזו אי-נעימות או חכוכים וכולי לגבי תועלת הרבים והגנה על הרבים.

כל הנ"ל הוא אפילו במצב העכשווי. אבל אף שאינני פסימיסטי בכלל, הרי אין להתעלם מהמציאות שבאם ח"ו ימשיכו הענינים באופן

בארצכם ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד". הרבי העיר שלא נאמר "בארץ" סתם, אלא "בארצכם" – שיורגש שהארץ הזאת, בהתנהגותה, היא ארץ יהודית. הרבי הביא את מאמר רז"ל: "כל הכופר בעבודה זרה נקרא יהודי", וציין כי עבודה זרה פירושה הוא כל עבודה וכל הנהגה שהיא זרה לרוח היהדות. כדי שיורגש בארץ-הקודש שהיא ארץ יהודית, יש להתחזק בשמירת המצוות – אמר הרבי והתווה את הדרך הישרה והנכונה.

למרבית הצער, כמה פעמים סטה מר שרון מהעקרונות שהובילו אותו במשך כל השנים ואודותן שמע דברים מהרבי. בהיותו שר בטחון בממשלת בגין, היה שותף למהלכים הגרועים והאומללים של הסכמי קעמפ דיויד, השרוש לכל ההסכמים עם הערבים והמחבלים הפלשתינים, מסירת ימית לידי מצרים, ופינוי תושבי ימית והריסת בתיים – מעשה שהיה מלווה במלחמת אחים כואבת ושותתת דם.

כמו כן היה שותף להסכמי יוואיי האומללים ולמסירת חברון לידי המחבלים, בהיותו בממשלת נתניהו בשנת תשנ"ו – וזאת למרות שהתחייב בפני רבני חב"ד לפני הבחירות כי ממשלת הימין לא תמסור אף שעל לידי אויבי ישראל. בכך גרם – ועדיין גורם – לסיכון חייהם של מאות היהודים המתגוררים בעיר הקודש חברון ולעשרות אלפי תושבי ישי"ע, הנמצאים בסכנת חיים מתמדת יום-יום שעה-שעה.

נכון לשעת ירידת שורות אלו לדפוס, יום שני בלילה, אין ידוע מי ייבחר בסופו של דבר כראש הממשלה הבא של ישראל, אולם יש לקוות ולהתפלל כי אם מר שרון ייבחר, הרי שיחזור ללכת בדרך הישרה אותה הורה לו הרבי מה"מ במשך השנים – דרך שמובילה לבטחונם ושלומם של מליוני יהודים, על ידי שמירה חזקה ובלתי מתפשרת על שלמותה של ארץ הקודש.

שיצליח בדרך, הלוואי!

והמצב היה בכי רע. כוחות מצריים שברו בקלות את קו בר לב, והמוצבים המבוצרים הפכו למלכודות מוות עבור מאות חיילים – בדיוק כפי נבואתו המדהימה של הרבי כמה שנים קודם לכן.

ההנהגה המדינית היתה בפאניקה. שר הביטחון דיין דיבר במונחים אפוקליפטיים, גולדה מאיר הורתה – על פי תקשורת זרה – להכין את 'הכלים', כלומר, הנשק הגרעיני לשעת אמת. אריאל שרון נקרא בבהילות לקבל את הפיקוד על אוגדת השריון שלו.

ראשי הצבא היו שבורים מוראלי, ואז בא שרון, והכריז באוזני חברי המטכ"ל על תכנית נועזת – לצלוח את התעלה ולהלום בעורף האויב. זה היה סיכון גדול ושרון בתחילה לא קיבל את אישור המטכ"ל. למעשה הוא לא שמע למפקדיו ויצא למבצע שלמעשה הפך את נצחון המצרים על פיו, והציל את המלחמה הגדולה. רק לאחר מכן קיבל אישור בדיעבד. לימים אמר שרון כי כאשר עם ישראל נמצא בסכנה קיומית, לא יתכן שגנרלים יעשו חשבונות אישיים של יוקרה, כאשר דם של יהודים נפשד כמים וישראל מצויה בסכנה.

בערב סוכות, כמה ימים לאחר תחילת המלחמה כשהכל היה נראה אבוד, צלח שרון עם כוחותיו את תעלץ סואץ. כאן החל המהפך. הצבא המצרי היה מופתע ונשבר.

עם תום המלחמה, חזר שרון למפלגתו, וארבע שנים לאחר מכן, בבחירות בשנת תשל"ז נבחרה ממשלת ימין בראשות בגין. שרון מצא עצמו בתפקיד של שר החקלאות, ומאז הספיק לכהן כשר בממשלות רבות בתחומים רבים ומגוונים.

וכך, 28 שנים שירת שרון בשירות הצבאי, ו-25 שנים בפוליטיקה הישראלית, כשהוא מטביע את חותמו בתנופת עשייה.

הפעם האחרונה שאריאל שרון זכה להיות אצל הרבי, היתה בחלוקת הדולרים שהתקיימה ביום ראשון, ערב ראש חודש סיון תשמ"ט. הרבי קיבלו בחביבות רבה, ומר שרון ביקש מהרבי ברכה לביטחון הארץ ושלמותה. הרבי התבטא בלשון הפסוק: "וישבתם לבטח

איזו טרגדיה קו בר לב יביא לעם ישראל. הוא השווה את קו בר לב לקו מאזינו. זו היתה בעיה צבאית קשה, והיה דיון נוקב מה יקרה. במלחמת יום כיפור זה קרה וראינו שהרבי צודק. הדברים שדיברתי עם הרבי, תמיד השפיעו עליי".

על היחס החם של הרבי אליו, ניתן ללמוד גם ממכתב ששלח אליו בשנת תשל"א (אגרות קודש חכ"ו עמ' שמב):

"זה זמן רב ביותר שלא קבלתי מכתב ממך, אף על פי שאני דורש עליו על ידי ידידנו המשותף מר שלמה שי' מידנצ'יק"

כתבי עתה הוא בקשר עם הודמנות שבאה לידי (בהפתעה) להביע, אף כי באופן חשאי, בשאלת ההסדר חלקי וכו', ובפרט שנתבקשתי גם כן לפרש שתיקתי בשבועות האחרונים בנוגע להחזרת השטחים בכלל ולבעיית ההסדר חלקי בפרט.

ומרשה אני לעצמי להמציא גם למר הערכתי בזה על פי המצורף בזה...

לאחר שכמעט עזב את חיי הצבא ועבר לחיים הפוליטיים, החליטו הפוליטיקאים המפ"איניקים כי עדיף שישאר בצה"ל מאשר יחבור לכוחות הפוליטיים מנגד. הפתרון נמצא, ושרון שב לתפקידו בצה"ל וזמן קצר לאחר מכן מונה לאלוף פיקוד הדרום. במהלך שירותו כאלוף הפיקוד, דאג להכניס כח צבאי גדול לעזה ולחפש בכל מחיר את המחבלים שתקפו שוב ושוב את יישובי ישראל ואזרחיה. הוא אישית עמד בראש הכוחות ופקד להפוך את עזה "למסוננת" ולהוציא את כל המחבלים. שנים רבות לאחר אותם אירועים – המחבלים בעזה דממו. פחד שרון נפל עליהם.

עוד ארבע שנים נותר לשרת בצה"ל, ואז פשט את מדיו ונכנס לפוליטיקה בהקימו את מפלגת הליכוד שליכדה את מפלגות הימין בראשות מנחם בגין.

ביום כיפור תשל"ג פרצה מלחמת יום הכיפורים – מלחמה נוראה בה נפלו קרוב לשלושת אלפים חיילים! צה"ל לא היה מוכן,

הרבי הורה: לכל ילד וילדה

אמת את בספר התורה של ילדי ישראל

הוועד לכתובת ספר התורה של ילדי ישראל ת"ד 8 כפר חב"ד 72915, טל' 03-9807358, www.kidstorah.org

